

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֻד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ד - חלק כ"ו

קונטרס 716

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

יח.

הרה"ק ר' דוד מלעלוב זי"ע

**בדור האחרון יהיו רבי'ס שיסעו בשבת קודש –
בהכרה ילכו לקבל פניו מפני פיקוח גפשי – ביקש מבנו
שלא יעזור להם על כל פנים**

הרה"צ מוואידיסלאב ז"ל סיפר כמה פעמים מה שמקובל אצלו מבית אבותיו, שזקיני הרה"ק והנורא ר' דוד מלעלוב זי"ע אמר פעם אחת לבנו הרה"ק ר' משה מלעלוב זי"ע בזה הלשון: משה לעבן, זאלסט וויסן, פאר משיח וועט קומען וועלן זיין רעבי'ס וואס וועלן קומען צו פארן אום שבת און אוועקפארן אום שבת, און דער גאנצער עולם וועט ארויסגיין באגלייטן, און דו וועסט אויך מוזן ארויסגיין, ווייל אויב נישט וועסטו זיין איינגעשטעלט מיטן לעבן, און דער וואגן וועט אריינפאלן אין בלאטע, און דער גאנצער עולם וועט העלפן ארויסשטופן זאג איך דיר, געדענק אז עס איז שבת קודש זאלסט כאטש נישט העלפן מיטשטופן די וואגן. עד כאן לשונו הקדוש.

יט.

**אפילו צדיקים יהיה להם גסיונות באמונה – העצה
לפרסם, שאני אמרתי זה מראש**

בסוף ספר תפארת ישראל הביא שם מבעל אור המאיר מזיטאמיר כעשרה מינוט לפני פטירתו ביום ערב חג השבועות הגיע אליו תלמידו הגאון הגדול ר' שניאור מסאסטוב ז"ל, ואדמו"ר ז"ל שכב ופניו אל הקיר, אז הסיב את פניו ואמר זה אתה הוא שניאור, עוד יהיה זמן

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקוח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארך ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

לפני ביאת המשיח שאפילו איש כמוני וכמוך יהיה להם צורך להתבודד בפינה לעשות חשבון אם אמונתו שלימה שיש בורא בעולם, והעצה לזה שתפרסם שאני אמרתי את זה מראש.

כ.

בעיקבתא דמשיחא יתפשטי האפיקורסות אצל רבנים יותר מפשוטי עם – הפשוטי יבזה את הרב שנכנסת בו אפיקורסות

בספר זכרון יעקב יוסף (מערכת צ') כותב שמעתי מאחד מדידי שראה בספר הקדוש רב ייבי מאיש אלוקים קדוש רי"י מאוסטרהא זצלה"ה, שפירש המשנה סוטה בעיקבתא דמשיחא חוצפא יסגי, כי קודם ביאת המשיח תתפשט האפיקורסות אפילו אצל רבנים, ופשוטי עם לא יזיק להם כל כך, כמו שדרך תולעת העש שאוכל בגדים מתפשט דווקא בבגדים חשובים כמו של צמר ומשי אבל לא של שק, כמו כן קודם ביאת המשיח יתפשט אצל הרבנים שאינם נשמרים מן האפיקורסים וכו', ואיש הפשוט יבין שהרב הוא אפיקורס ויבזה אותו, והרב יאמר לו חצוף, והפשוט ישיב, אמת שזה חוצפה ממני לבזות את הרב ואני חצוף, אבל אתה באמת אפיקורס, וזה פירוש המשנה, בעיקבתא דמשיחא חוצפה יסגי, היינו שיהיו הרבה מחוצפים שיבזו את הרב שנכנס בו אפיקורסות.

נְאָמַר מִי מִדְּ בִשְׁעָלוּ מַיִם - זֶה חֶסֶד, וְשָׁמַיִם בְּזֶרֶת תַּכְּנֵן, מַה זֶה זֶרֶת? זֶה גְבוּרָה, וְכָל בִּשְׁלִישׁ - זֶה הַעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי שֶׁהוּא שְׁלִישִׁי, וְשָׁקֵל בְּפָלֶס הַרִים - זֶה נֶצַח, וּגְבֻעוֹת בְּמֵאזְנַיִם - זֶה הוֹד, וְהֵם בְּסוּד הָאוֹת ה', שֶׁהִקְדָּה הֵזוּ מוֹדְדָת בְּהֵם ה' נְקֻדוֹת.

שְׁרֵי יוֹצֵאת מִתּוֹךְ אֹרִי וְךָ, שֶׁהוּא כְּתָר עֲלִיּוֹן, וּמִשׁוֹם שֶׁחֲמֵשׁ הִלְלוּ הֵם מוֹדְדִים בְּסוּד ה' הַעֲלִיּוֹנָה, הוּא הוֹלֵךְ בְּהֵם חֲמֵשׁ מֵאוֹת שָׁנִים בֵּין כָּל אֶחָד וְאַחֶד, וְסוּד הַדְּבָר - עֵץ הַחַיִּים מִהַלֵּךְ חֲמֵשׁ מֵאוֹת שָׁנָה, וּבֵין כָּל אֶחָד וְאַחֶד חֲמֵשׁ מֵאוֹת שָׁנָה, וּבַעֲבִי שֶׁל כָּל אֶחָד וְאַחֶד חֲמֵשׁ מֵאוֹת שָׁנָה, שֶׁכֵּלֶם עוֹלָיִם בְּמִשְׁקֵל שֶׁל חֲמֵשׁ חֲמֵשׁ לְכָל צֶדֶ. וְסוּד הַדְּבָר - וְעִשִׂית בְּרִיחֵם עֲצֵי שִׁטִּים חֲמִשָּׁה לְקִרְשֵׁי צֹלַע הַמִּשְׁכָּן הָאֶחָד, וְחֲמִשָּׁה בְּרִיחֵם לְקִרְשֵׁי צֹלַע הַמִּשְׁכָּן הַשְּׁנִי, וְחֲמִשָּׁה בְּרִיחֵם לְקִרְשֵׁי צֹלַע הַמִּשְׁכָּן לִירְכַתִּים יָמָה. לִירְכַתִּים אֵלֶי יִרְכִי אֲמַת. יָמָה, מַה זֶה יָם? זֶה שְׁכִינָה עֲלִיּוֹנָה, אוֹתָהּ שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ וְדַמּוֹת עַל רֵאשֵׁי הַחִיָּה רָקִיעַ. וְהוּא שֶׁבְּאֲרוֹהוּ אֵין בֵּין מַיִם הַעֲלִיּוֹנִים לַמַּיִם הַתַּחְתּוֹנִים אֵלָא כְּמֵלָא נִימָה, וְעַל הַנִּימָה הַזֹּאת נֶאֱמַר, אֵין מְלָכוֹת נוֹגַעַת בְּחִבְרָתָהּ אֶפְלוּ כְּמֵלָא נִימָה, וּבִהּ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְדַקְדֵק עִם הַצְדִּיקִים אֶפְלוּ כַחוֹט הַשְּׁעֵרָה, וְהַחוֹט הַזֶּה הוּא חוֹט שְׁסוּבֵב אֵת אוֹת בְּרִית הַמִּילָה, וְהַבְּרִית הִיא נִימָה. אוֹי לְמִי שֶׁמְפָרִיד אוֹת בְּרִית בֵּין מַיִם לַמַּיִם וּמוֹנֵעַ מִמֶּנּוּ דָרַע, שֶׁמְחַזֵּיר אֵת הַעוֹלָם לְתַהוּ וְבַהוּ, וְסוּד הַדְּבָר - לֹא תַהוּ בְּרָאָה, לְשִׁבְת יִצְרָה וְדַאי.

אָאָאָאָ, וְעֲלִיָּהוּ אֶתְמַר (ישעיהו מ יב) מִי מִדְּ בִשְׁעָלוּ מַיִם דָּא חֶסֶד, וְשָׁמַיִם בְּזֶרֶת תַּכְּנֵן מָאִי זֶרֶת דָּא גְבוּרָה, וְכָל בִּשְׁלִישׁ דָּא עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא דְאִיהוּ תְּלִיתָאִי, וְשָׁקֵל בְּפָלֶס הַרִים דָּא נֶצַח, וּגְבֻעוֹת בְּמֵאזְנַיִם דָּא הוֹד, וְאִינוּן בְּרִזָּא דְאֵת ה', דְּהֵאִי נְקוּדָה מְדִיד בְּהוּן ה' נְקוּדִין.

דְּאִיהוּ דְנִפְיָק מִגּוּ אֹרִיא דְכִינָא, דְאִיהוּ כְּתָר עֲלָאָה, וּבִגִּין דְאֵלִין חֲמֵשׁ מוֹדִידִין אִינוּן בְּרִזָּא דְה' עֲלָאָה, אִיהוּ אֲזִיל בְּהוּן חֲמֵשׁ מָאָה שָׁנִין בֵּין כָּל חַד וְחַד, וְרִזָּא דְמִלָּה עֵץ הַחַיִּים מִהַלֵּךְ חֲמֵשׁ מֵאוֹת שָׁנָה, וּבֵין כָּל חַד וְחַד חֲמֵשׁ מֵאוֹת שָׁנָה, וּבַעֲבוּי דְכָל חַד וְחַד חֲמֵשׁ מֵאוֹת שָׁנָה, דְּכִלְהוּ סְלָקִין בְּמַתְקָלָא דְחֲמֵשׁ חֲמֵשׁ לְכָל סִטְרָא.

וְרִזָּא דְמִלָּה וְעִשִׂית בְּרִיחֵם עֲצֵי שִׁטִּים חֲמִשָּׁה לְקִרְשֵׁי צֹלַע הַמִּשְׁכָּן הָאֶחָד, וְחֲמִשָּׁה בְּרִיחֵם לְקִרְשֵׁי צֹלַע הַמִּשְׁכָּן הַשְּׁנִי, וְחֲמִשָּׁה בְּרִיחֵם לְקִרְשֵׁי צֹלַע הַמִּשְׁכָּן לִירְכַתִּים יָמָה (שמות כו כז), לִירְכַתִּים אִינוּן יִרְכִי קָשׁוּט, יָמָה, מָאִי יָמָה דָּא שְׁכִינְתָּא עֲלָאָה, הֵהוּא דְאֶתְמַר בִּיהּ (יחזקאל א כב) וְדַמּוֹת עַל רֵאשֵׁי הַחִיָּה רָקִיעַ.

וְאִיהוּ דְאוּקְמוּהוּ אֵין בֵּין מַיִם הַעֲלִיּוֹנִים לַמַּיִם הַתַּחְתּוֹנִים אֵלָא כְּמֵלָא נִימָא, וְהֵאִי נִימָא עֲלִיָּה אֶתְמַר אֵין מְלָכוֹת נוֹגַעַת בְּחִבְרָתָהּ אֶפְלוּ כְּמֵלָא נִימָא, וּבִהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְדַקְדֵק עִם צְדִיקָיָא אֶפְלוּ כַחוֹט הַשְּׁעֵרָה, וְהֵאִי חוֹט אִיהוּ חוֹט דְסַחֲרִי לְאוֹת בְּרִית מִילָה, וְבִרִית אִיהִי נִימָא, וְוִי לוּן מָאן דְאֶפְרִישׁ אוֹת בְּרִית בֵּין מַיִם לַמַּיִם, וּמִנְע זָרַע מִנִּיָּה, דְאֶחְזֵר עֲלֵמָא לְתַהוּ וְבַהוּ, וְרִזָּא דְמִלָּה (ישעיהו מח יח) לֹא

תַהוּ בְּרָאָה לְשִׁבְת יִצְרָה וְדַאי, מַיִם עֲלִיּוֹנִים אֹרִיָּתָא דְכַכְתָּב, מַיִם תַּחְתּוֹנִים

מים עליונים תורה שבכתב, מים תחתונים תורה שבעל פה, נימה שהיא בין שניהם זה יסוד, שהיא סוד התורה, והוא יסוד ועקר של שתייהן.

ומי שמונע סוד העקר של שתי תורות, כאלו החזיר את העולם לתהו ובהו, ואלו אותם שאומרים שאין תורה אלא כפשטה, ואין בה סוד אחר. והם היו פרוצים, הוא ג"ן סדרים, שנגמר בו גן נעול אחותי כלה, גן נעול מצד של ס' סתומה, ו' הוא נעול בששת ימי המעשה וביום השבת יפתח, ובשבת כדי שלא תהיה פנועל דלת בפני לווים, שנגמר בהם לוו עלי ואני פורע, היא פתחה אליהם, שהם נשמות יתרות.

ובאלו שלא מלויים אותה ולא מוסיפים לשבתות ולקמים טובים, היא סתומה להם, ומשום זה כל המוסיף מוסיפים לו, וזו תוספת נשמה יתרה, והיא תוספת של רוח קדשה, וכל הגורע, גורעים לו אותה נשמה יתרה, ונשאר עני, ואם הוא חכם, חכמתו מסתלקת ממנו, ואם הוא עשיר ממנו, מסתלק ממנו ונשאר עני יבש, כמו שהוא מונע מלמעלה נשמה יתרה, שהיא נשמת כל חי, ונשאר יום השבת עני ושכינה יבשה, כך נמנעות ממנו ברכות, והוא מדה פגוד מדה, וכל מי שמוסיף בשבת, אז יבגנה זרועיה תצמיח. אף כך גם אצמיח הטובה שלו, ומי זרועיה של שכינה שלמעלה? אותן נשמות יתרות שזרועים ממנו, וישמחו את ישראל למטה מזיו כבודה.

ובזמן שאותה ס' סתומה נפתחת, לא נפתחת אלא בפיוס,

אורייתא דבעל פה, נימא דאיהו בין תרוייהו דא יסוד, דאיהו רזא דאורייתא, ואיהו יסודא ועקרא דתרוייהו.

ומאן דמנע רזא דעקרא דתרי תורות, כאלו אהדר עלמא לתהו ובהו, ואלין אינון דאמרין דלא אורייתא אלא כפשטה, ולית בה רזא אחרא, ואינון דו פרוציפין, איהו ג"ן סדרים דאתמר בה (שיר ד יב) גן נעול אחותי כלה, גן נעול מסטרא דם' סתומה, ו' איהו נעול בשית יומי דשבויע, הדא הוא דכתיב (יחזקאל מו א) יהיה סגור ששת ימי המעשה, וביום השבת יפתח, ובשבת בגין דלא תהא פנועל דלת בפני לווין, דאתמר בהו לוו עלי ואני פורע, איהו פתיחא לגבייהו דאינון נשמתין יתירין.

ובאלין דלא מלווין לה ולא אוסיפין לשבתות ולקמים טובים, איהו סתימא להו, ובגין דא כל המוסיף מוסיפין ליה, ודא תוספת נשמתא יתירא, ואיהו תוספת רוחא דקדושה, וכל הגורע גורעין ליה ההיא נשמה יתרה, ואשתאר עני, ואם הוא חכם אסתלק מגיה חכמתיה, ואם הוא עשיר במקמונא אסתלק מגיה, ואשתאר עני יבש, כמה דאיהו (דף לז ע"ב) מנע מלעילא נשמתא יתירה דאיהו נשמת כל חי, ואשתאר יום השבת עני ושכינתא יבשה, הכי אתמונע ברכאן מגיה, ואיהו מדה פגוד מדה, וכל מאן דאוסיף בשבת, אז יבגנה זרועיה תצמיח (ישעיהו סא יא). אוף הכי נמי אצמיח טובה דיליה, ומאן זרועיה דשכינתא לעילא, אינון נשמות יתירות דזרעין מגיה, ויחדון לון לישראל לתתא מזיו כבודה.

ובזמנא דהיא ס' סתימא אתפתחת, לא אתפתחת אלא בפיוסא, כמה דאת

כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר פִּתְחֵי לִי אַחֲוֵי
רַעֲיָתִי יוֹנְתֵי תַמְתִּי שְׂרָאשִׁי נִמְלֵא
טַל, וְהַפְּיֹס הִדָּה אֶל הו', שֶׁהוּא
מִפְתַּח שְׁפוֹתֶם אוֹתָהּ, וּמִשׁוֹם זֶה
פִּתְחֵי לִי בְיוֹם רֵאשׁוֹן, לְמִי?
לְאוֹת י' שְׁהִיא נִקְדָּה שֶׁל קַמִּ"ץ,
כְּשֶׁנִּפְתַּחְתָּ, נִפְתַּחְתָּ בִּפְתַח,
שֶׁהוּא ו'. כְּשֶׁשׁוֹתֶם, סוֹתֶם
בְּקַמִּ"ץ, וְהוּא י"ו, טַפָּה וְזָרַע
שֶׁנִּמְשָׁךְ מִגִּיחַ.

וּמִשׁוֹם זֶה פִּתְחֵי לִי בְיוֹם רֵאשׁוֹן
אֵת אוֹת י' שְׁהִיא נִקְדָּה שֶׁל
קַמִּ"ץ, אַחֲוֵי - בְיוֹם הַשְּׁנִי,
רַעֲיָתִי - בְיוֹם הַשְּׁלִישִׁי, שֶׁהוּא
הַרְוֵעָה הַנְּאֻמָּן, יוֹנְתֵי - בְיוֹם
הַרְבִּיעִי, תַמְתִּי - בְיוֹם הַחֲמִישִׁי,
תַּם עֲוֹנָךְ בַּת צִיּוֹן, שְׂרָאשִׁי -
בְיוֹם הַשְּׁשִׁי, שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּשְׁתַּחֲוּ
יִשְׂרָאֵל עַל רֹאשׁ הַמָּטָה, שֶׁהוּא
יוֹם הַשְּׁשִׁי, נִמְלֵא טַל בְיוֹם
הַשְּׁבִיעִי, זֶה טַפָּה י' וְדָאִי, וְזוֹ
הַנִּקְדָּה שֶׁל הָאוֹת ב'.

וּמִשׁוֹם זֶה הִזְוִיג שֶׁל תַּלְמִידֵי
חֻכְמִים מִשְׁבַּת לְשַׁבַּת, לִירֵשׁ
אוֹתָהּ טַפָּה שְׁהִיא חֻכְמָה, ט"ל
תוֹרָה לְבִנְיָהֶם, וְלֹא לְחֻנָּם
פְּרָשׁוּהוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה, כֹּל
הַעֲוֹסֵק בְּטַל תוֹרָה, טַל תוֹרָה
מִחַיִּהוּ.

גַּל נְעוּל (שִׁיר ד' יד) גַּל אִיהוּ כְּמוֹ גַלְגַּל, אִיהוּ
רְמִיז דְּבִיחַ מַעֲזָן חֲתוּם דְּאִיהִי י', וּמִיַּד
הַשְּׁקוּ הַצֹּאן דְּאִינוּן אֲבָרִין קַדִּישִׁין, דְּאֶתְמַר
בְּהוֹן (יחזקאל לד לא) וְאֶתָּן צֹאנֵי צֹאן מְרַעֲיָתִי אֲדָם
אֲתָם, כְּלָהוּ רוּעִים, וּמִשָּׁה עַל כְּלָהוֹן,
דְּכִתִּיב (שְׁמוֹת ב טו) וַיֵּשֶׁב עַל הַבְּאֵר, וּכְתוּב
תְּפִלָּה לְמִשָּׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים
וְכוּ, שֶׁלְטוֹנוֹ הוּא בְּשִׁבְעָה
רְקִיעִים.

צְדִיק הוּא רְקִיעַ שֶׁמִּסְלַק בֵּין
מִים לְמִים, בֵּין הַיָּם הַעֲלִיּוֹן,
שְׁהִיא הָאֵם הַעֲלִיּוֹנָה וּבֵין הַיָּם
הַתַּחְתּוֹן, שְׁהִיא הָאֵם הַתַּחְתּוֹנָה,
וְעִלּוֹ נֶאֱמַר אֵין בֵּין מִים

אָמַר (שִׁיר ה ב) פִּתְחֵי לִי אַחֲוֵי רַעֲיָתִי יוֹנְתֵי תַמְתִּי
שְׂרָאשִׁי נִמְלֵא טַל, וְהִיא פִּיּוּסָא לְגַבֵּי ו', דְּאִיהוּ
מִפְתַּח דְּסֻתִּים לָהּ, וּבְגִין דָּא פִּתְחֵי לִי בְיוֹמָא
קַדְמָאָה, לְמֵאן לָאֵת י' דְּאִיהִי נִקְוֵדָה דְּקַמִּ"ץ,
כַּד אֲתַפְתַּחְתָּ אֲתַפְתַּחְתָּ בִּפְתַח דְּאִיהוּ ו', כַּד
סֻתִּים סֻתִּים בְּקַמִּ"ץ, וְאִיהוּ י"ו טַפָּה וְזָרַע
דְּאֶתְמַשְׁךְ מִגִּיחַ.

וּבְגִין דָּא פִּתְחֵי לִי בְיוֹמָא קַדְמָאָה לָאֵת י'
דְּאִיהִי נִקְוֵדָה דְּקַמִּ"ץ, אַחֲוֵי בְיוֹמָא
תְּנִינָא, רַעֲיָתִי בְיוֹמָא תְּלִיתָאָה, דְּאִיהוּ רַעֲיָא
מְהִימְנָא, יוֹנְתֵי בְיוֹמָא רְבִיעָאָה, תַּמְתִּי בְיוֹמָא
חֲמִשָּׁאָה, תַּם עֲוֹנָךְ בַּת צִיּוֹן, שְׂרָאשִׁי בְיוֹמָא
שְׁתִּיתָאָה, דְּאֶתְמַר (בראשית מז לא) וַיִּשְׁתַּחֲוּ יִשְׂרָאֵל
עַל רֹאשׁ הַמָּטָה דְּאִיהוּ יוֹם הַשְּׁשִׁי, נִמְלֵא טַל
בְיוֹמָא שְׁבִיעָאָה, דָּא טַפָּה י' וְדָאִי, וְדָא נִקְוֵדָה
דָּאֵת ב'.

וּבְגִין דָּא זְוִיגָא דְּתַלְמִידֵי חֻכְמִים מִשְׁבַּת
לְשַׁבַּת, לִירְתָא הִיא טַפָּה דְּאִיהִי
חֻכְמָה, ט"ל תוֹרָה לְבִנְיָהוּ, וְלֹא לְמַגְנָא
אוּקְמוּהוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה, כֹּל הַעֲוֹסֵק בְּטַל
תוֹרָה טַל תוֹרָה מִחַיִּהוּ.

גַּל נְעוּל (שִׁיר ד' יד) גַּל אִיהוּ כְּמוֹ גַלְגַּל, אִיהוּ
רְמִיז דְּבִיחַ מַעֲזָן חֲתוּם דְּאִיהִי י', וּמִיַּד
הַשְּׁקוּ הַצֹּאן דְּאִינוּן אֲבָרִין קַדִּישִׁין, דְּאֶתְמַר
בְּהוֹן (יחזקאל לד לא) וְאֶתָּן צֹאנֵי צֹאן מְרַעֲיָתִי אֲדָם
אֲתָם, כְּלָהוּ רוּעִים, וּמִשָּׁה עַל כְּלָהוֹן,
דְּכִתִּיב (שְׁמוֹת ב טו) וַיֵּשֶׁב עַל הַבְּאֵר, וּכְתִיב (תהלים
צ א) תְּפִלָּה לְמִשָּׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים וְכוּ, אִיהוּ
שׁוֹלְטוֹנִיתִיחַ בְּשִׁבְעָה רְקִיעִין.

צְדִיק אִיהִי רְקִיעַ דְּפִלִּיג בֵּין מִיָּא לְמִיָּא, בֵּין
יָם עֲלָאָה דְּאִיהִי אִימָא עֲלָאָה, וּבֵין יָם
תַּתָּאָה דְּאִיהִי אִימָא תַּתָּאָה, וְעִלְיָה אֶתְמַר אֵין
בֵּין מִים הַעֲלִיּוֹנִים לְמִים הַתַּחְתּוֹנִים אֶלָּא

כמלא נימא, כמה דאוקמוהו מארי מתניתין,
והאי נימא איהו צדיק, ולא למגנא אוקמוהו
קדמאין, דקודשא בריך הוא מדקדק עם
הצדיקים אפילו פחות השערה.

ולית נימא ונימא דשערה דעתיקא קדישא
דלא נפקא ממבוועא עלאה, והאי נימא
איהו ו', מבוועא דיליה ו', דסלקא באוירא עד
אין סוף ונחתא עד אין תכלית.

ואיהו עשר, ובגינה אתמר (שמות כו טו) עשר
אמות ארך הקרש, אמו"ת אינון
מאו"ת בהפוכא, ואמה וחצי האמה רחב
הקרש האחד, דא רזא דשעור קומה, דאיהו
אזיל על ק"ו המדה, מאי ק"ו דא את ו',
דאיהו מדה לכל שעורא דגופא.

איהו מדה בין עינא לעינא, ועלה אתמר (שם
ה טו) אצבע אלהיים היא, איהו שיעורא
דאורכא דחוטמא ואיהי שעורא דכל אצבעא
ואצבעא ושעורא בין אצבעא לאצבעא ו' (נ"א
ו').

איהי מדה דשפה, ומדה דכל עינא ועינא
בעגולא, ומדה דפן ופן דאנפין, ומדה
דקמ"ץ סתים, וכד אתפתח קמ"ץ אתפתח
בחמש אצבעין ברזא דה', דבהון האי קו אזיל
חמש מאה שנין.

וכד (ס"א ו' כד) נחית לתתא לגבי צדיק אתקרי
שיעור, וכד סליק לעילא לגבי אימא
עלאה אתקרי קומה, ורזא דמלה (שם טו
יח) וימדו בעמר דא שכינתא עלאה, דאיהי
עמר לגלגלת, דאיהי גלגלתא דרישא,
ושכינתא תתאה איהי ספירת העומר, דבה מני
שבע יומין דאינון שבע שפחות, דאית בהון

העליונים למים התחתונים אלא
כמלא נימה, כמו שבארנו
בעלי המשנה, והנימה הזו היא
צדיק, ולא לחנם פרושהו
הראשונים שהקדוש ברוך הוא
מדקדק עם הצדיקים אפילו
פחות השערה.

ואין נימה ונימה של שערה של
העתיק הקדוש שלא יוצאת
ממעין עליון, והנימה הזו היא
ו', מעינה היא ו' שעולה באויר
עד אין סוף ויורד עד אין
תכלית.

והיא עשר, ובגללה נאמר עשר
אמות ארך הקרש, אמו"ת הם
מאו"ת בהפוך, ואמה וחצי
האמה רחב הקרש האחד, זה
סוד שעור הקומה, שהוא הולך
על ק"ו המדה. מה זה ק"ו? זו
האות ו', שהיא מדה לכל שעור
של הגוף.

היא מדה בין עין לעין, ועליה
נאמר אצבע אלהיים היא, הוא
שעור של ארך החוטם, והיא
שעור של כל אצבע ואצבע
ושעור בין אצבע לאצבע ו' (נ"א
ו').

היא מדה של שפה, ומדה של
עין ועין בעגול, ומדה של פן
ופן של פנים, ומדה של קמ"ץ
סתים, וכשנפתח קמ"ץ, נפתח
בחמש אצבעות בסוד של ה',
שבהם תקו הנה הולך חמש
מאות שנים.

ובאשר (כאשר) יורד למטה אל
הצדיק, נקרא שעור, וכשעולה
למעלה לאם העליונה, נקרא
קומה, וסוד הדבר - וימדו
בעמר, זו שכינה עליונה, שהיא
עמר לגלגלת, שהיא גלגלת
הראש, ושכינה התחתונה היא
ספירת העמר, שבו מונה שבע
ימים שהם שבע שפחות, שיש
בהם ארבעים ושתים של ששה של כל שבוע, ושבע שפחות, הרי מ"ט (של מטטרין), שהם

אַרְבַּעִים וְתֵשַׁע פְּנִים טְהוֹר,
שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
יְהוָה אֶחָד, בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד
מְלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד, שְׁבַח
נְטֻהֶרֶת שְׂכִינָה תַחְתּוֹנָה אֶל
בְּעֵלְהָ בְּמִקְוֵה שְׁלָה, שְׁהוּא
מִקְוֵה יִשְׂרָאֵל יְהוָה, וְהוּא שְׁעוֹר
קוּמָה, שְׂכַף הֵן אוֹתִיּוֹת מִקְוֵה -
קוּמָה, וְהֵם ס' סְתוּמָה בְּסוּד זֶה:
(ציוור למעלה) שֶׁל תֵּשַׁע נְקוּדוֹת לְכָל
צַד, בְּנִקְדָה הָאֲמֻצְעִית נִשְׁלַמו
לְאַרְבַּעִים סְאִים, הוּא הַשְׁעוֹר
שֶׁל הַמִּקְוֵה, שָׁבוּ נְטֻהֶרֶת אִשָּׁה
לְבַעֲלָהּ.

וְרַפְנֵי שְׁנֵטְהֶרֶת, צְרִיף לְמִנּוֹת
שְׁבַעֲהָ יְמֵי טְהֶרֶה, לְהַשְׁלִים בְּהֵם
אַרְבַּעִים וְתֵשַׁע פְּנִים טְהֶרֶה שֶׁל
הַתּוֹרָה, וּבְהֵם מִתְחַבֵּרֶת תּוֹרָה
שְׁבַכְתָּב עִם תּוֹרָה שְׁבַעֲל פֶּה
בְּיוֹם הַשְּׁבוּעוֹת, שְׁהֵם דּוּ
פְּרָצוּפִים שֶׁל אָדָם, וְהַחֲבוּר שֶׁל
שְׁנֵיהֶם רַח"ס, שְׁהוּא מְאִתִּים
אַרְבַּעִים וְשִׁמּוֹנָה מְצוּוֹת עֲשֵׂה,
וְסוּד הַדְּבָר - קִדְשׁ לִי כָל כְּבוֹד
פְּטוּר כָּל רַחֵם, בַּחֲבוּר הִזָּה שֶׁל
שְׁבוּעוֹת מִתְקַרְבִּים כָּל מְצוּוֹת
עֲשֵׂה כְּעֻמָּים בְּכֻטָּן הַמְּלָאָה.
וּבְאֹתוֹ זְמַן, כָּל אוֹתָם אֵיבְרִים
מְקַבְּלִים עַל יְדֵי צְנוּרוֹת זֶה מִזֶּה.
זֶהוּ שְׁכַתּוּב מְקַבְּלוֹת הַלְּלוֹת
אִשָּׁה אֶל אַחֲתָהּ, וּכְשֶׁהֵם
מְקַבְּלִים, כָּל הַסְּפִירוֹת מְקַבְּלוֹת
זו מִזוֹ, וְהַמְּלָאכִים לְמִטָּה
מְקַבְּלִים זֶה מִזֶּה, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר
וּמְקַבְּלִין דִּין מִן דִּין, וְכָל אֶחָד
וְאֶחָד נִתְּנָן רְשׁוּת לְחַבְרוֹ לְהַכְנִס
לְתַחוּם חֲבָרוֹ, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר
וְנִתְּנִין רְשׁוּת זֶה לְזֶה.

וְכִי גֹרַם זֶה? יִשְׂרָאֵל.
כְּשֶׁמְקַבְּלִים זֶה מִזֶּה, בֵּין בַּתּוֹרָה
בֵּין בְּמֻמּוֹן, גֹּרְמִים לְקַבֵּל

אַרְבַּעִין וְתָרִין יוֹמִין דְּשִׁיתָא דְּכָל שְׁבוּעָה,
וְשִׁבְעָה (דף לט ע"א) שְׁבַתוֹת הָא מ"ט (ג"א
דמטמטרו"ן), דְּאֵינּוּן מ"ט אַנְפִּין טְהוֹר, שְׁמַע
יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד, בְּרוּךְ
שֵׁם כְּבוֹד מְלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד, דְּבַהוּן
אַתְדַּפִּיאַת שְׂכִינְתָא תַּתְּאָה לְגַבֵּי בְּעֵלְהָ, בְּמִקְוֵה
דִּילָהּ, דְּאֵיהּ מִקְוֵה יִשְׂרָאֵל יְהוָה, וְאֵיהּ
שִׁיעוֹר קוּמָה, דְּהִכִּי אֵינּוּן אַתּוּן דְּמִקְוֵה קוּמָה,
וְאֵינּוּן ס סְתִימָא בְּרִזָּא דָא, דְּתֵשַׁע נְקוּדִין
לְכָל סְטֵר, בְּנִקְדָה דְּאֲמֻצְעִיתָא אֲשַׁתְּלִימוּ
לְאַרְבַּעִים סְאִין, אֵיהּ שִׁיעוֹרָא דְּמִקְוֵה, דְּבִיהּ
אַתְדַּפִּיאַת אַתְתָּא לְבַעֲלָהּ.

וְקַדְשֵׁי דְאַתְדַּפִּיאַת, צְרִיף לְמַנְאָה שְׁבַעֲהָ יוֹמִין
דְּדַכּוּ, לְאַשְׁלָמָא בְּהוּן מ"ט פְּנִים דְּכּוּ
דְּאוּרִייתָא, וּבַהוּן אַתְחַבֵּרֶת אוּרִייתָא דְּבַכְתָּב
וְאוּרִייתָא דְּבַעֲל פֶּה בְּיוּמָא דְּשְׁבוּעוֹת, דְּאֵינּוּן
דּוּ פְּרָצוּפִין דְּאָדָם, וְחַבּוּרָא דְּתְרוּיְהוּ רַח"ס,
דְּאֵיהּ רַח"ס פְּקוּדִין דְּעֵשֶׂה, וְרִזָּא דְּמִלָּה (שְׁמוֹת
י"ב) קִדְשׁ לִי כָּל כְּבוֹד פְּטוּר כָּל רַחֵם, בְּהֵאִי
חַבּוּרָא דְּשְׁבוּעוֹת מִתְקַרְבִּין כָּל פְּקוּדִין דְּעֵשֶׂה,
כְּעֻמָּים בְּכֻטָּן הַמְּלָאָה (קְהֵלֵת י"א ה).

וּבְהַהוּא זְמַנָּא, כָּל אֵינּוּן אַבְרִין מְקַבְּלִין עַל
יְדֵי צְנוּרִין דָּא מִן דָּא, הִדָּא הוּא
דְּכַתִּיב (שְׁמוֹת כ"ה) מְקַבְּלוֹת הַלְּלוֹת אִשָּׁה אֶל
אַחֲתָהּ, וְכַד אֵינּוּן מְקַבְּלִין, כָּל סְפִירָאן מְקַבְּלִין
דָּא מִן דָּא, וּמְלָאכִין לְתַתָּא מְקַבְּלִין דִּין מִן
דִּין, כְּמָה דְּאַתְּ אָמַר וּמְקַבְּלִין דִּין מִן דִּין, וְכָל
חַד וְחַד יְהִיב רְשׁוּ לְחַבְרִיהּ, לְאַעֲלָא בְּתַחוּמָא
דְּחַבְרִיהּ, כְּמָה דְּאַתְּ אָמַר וְנִתְּנִין רְשׁוּת זֶה
לְזֶה.

וְכַאֵן גְּרִים דָּא, יִשְׂרָאֵל כַּד מְקַבְּלִין דָּא מִן
דָּא, בֵּין בְּאוּרִייתָא בֵּין בְּמֻמּוֹנָא, גְּרַמִּין

לְקַבְּלָא לְעֵילָא דָּא מִן דָּא,

למעלה זה מזה ולהשפיע זה לזה, והכל על ידי צנורות, והו שכתוב תהום אל תהום קורא לקול צנוריק וגומר. ומה אומרים זה לזה? אבע מימיק, קול שני רעים אני שומע.

ובגנדם שתי שפתים שנקראים אפיקי מים, ומי הם? נצח והוד, שנקראים שקתות המים, ושניהם נשקים על ידי צנור שהוא העמוד האמצעי שכולל הכל, והוא ברית שכוללים בו כל האברים של הגוף, כל הצנורות משקים מהאות ו', שהוא נהר ששופע ויוצא מעדן, והוא צנור שיוצא ממען המים שהוא י', וממנו מתפשטת ה' שהיא הים העליון.

ובא וראה, תשע נקודות הן מן קמ"ץ עד שור"ק, וכלן נקראו צנורות ומענות לאותיות, שהן כלולות בקרקע, שהיא שכינה המתחזקה שנקראת ג'ן, כלולה משלשה וחמשים סדרים של התורה, ועליה נאמר גן נעול אכותי כלה, גל נעול מען חתום. חתום ודאי, משום שהיא בתולה ואיש לא ידעה, והיא חכמת שלמה, שעליה נאמר ותרב חכמת שלמה, מתגדלת מכל ההשקאה של כל ספירה וספירה על ידי אותו צנור, שהוא ו', עד שמגיעה לאותו המען העליון, שהיא י' העליונה, חכמת כל בני קדם, ובאותו זמן היא נעשית פתח בראש האות ו'.

ובא וראה, שכינה מתחזקה, כשהיא משקית מהנקודות, נקראת חר"ק חל"ם שור"ק, למי? לאותו צנור שהוא ו', שכולל ששה צנורות, שכלם משש אותיות שהן אבגית"ן וכו', ששה צנורות הם שתלויים ממנו, והוא כולל שש אחרים, וכלם עולים לארבעים ושנים,

ולאשפיעא דא לדא, וכלא על ידי צנורין, הדא הוא דכתיב (תהלים מב ח) תהום אל תהום קורא לקול צנוריק וגומר, ומאי אמרי דא לדא, אבע מימיק. קול שני ריעים אני שומע.

ואינון לקבלייהו תרין שפון דאתקרון אפיקי מים, ומאן נינהו נצח והוד, דאתקרון שקתות המים, ותווייהו אתשקיין על ידא דצנורא דאיהו עמודא דאמצעיתא דכליל פלא, ואיהו ברית דכלילן ביה כל אברין דגופא, כל צנורין אינון אתשקיין מן את ו', דאיהו נהר דנגיד ונפיק מעדן, ואיהו צנור דנפיק ממועיןא דמיא דאיהו י', ומניה אתפשטא ה' דאיהו ים עלאה.

והא חזי תשע נקודין אינון מן קמ"ץ עד שור"ק, וכלהו אתקריאו צנורין ומבועין לאתוון, דאינון כלילן בקרקע, דאיהו שכינתא תתאה, דאתקריאת ג'ן, פלילא מתלת וחמשין סדרין דאורייתא, ועלה אתמר גן נעול אכותי כלה, גל נעול מען חתום, חתום ודאי, בגין דאיהו בתולה ואיש לא ידעה, ואיהו חכמת שלמה, דעלה אתמר (מלכים א ה ו) ותרב חכמת שלמה, אתרביאת מפל שקיו דכל ספירה וספירה, על ידא דההוא צנורא דאיהו ו', עד דמטיאת לההוא מבועא עלאה דאיהו י' עלאה חכמת כל בני קדם, ובההוא זמנא אתעבידת איהי תגא ברישא דאת ו'.

והא חזי, שכינתא תתאה פד איהי אתשקיא מן נקודין, אתקרי חר"ק חל"ם שור"ק, למאן לההוא צנור דאיהו ו', דכלילן שית צנורין, דכלהון משית אתוון, דאינון אבגית"ן וכו', שית צנורין אינון דתליין מניה, ואיהו כליל שית אחרנין, וכלהו סלקין למ"ב, וכו', ששה צנורות הם שתלויים ממנו, והוא כולל שש אחרים, וכלם עולים לארבעים ושנים,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (עיינו קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (עיינו פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂפָכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמֵּרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂפָכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהִלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמֵּרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

יבש אשתי מולאי בידים המולאי
יבשתי כהן כהן מולאי

אני מולאי מולאי

הנה מלך יבשתי
בדין ומושע הוא
עני ודוכב על המור

הנה מלך יבשתי
בדין ומושע הוא
עני ודוכב על המור

אני מולאי מולאי

אני מולאי מולאי

אני מולאי מולאי